

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

20 април 2023 година*

„Преюдициално запитване — Интелектуална собственост — Авторско право и сродни права — Директива 2001/29/ЕО — Член 3, параграф 1 — Публично разгласяване — Понятие — Излъчване на музика като фон — Директива 2006/115/ЕО — Член 8, параграф 2 — Справедливо възнаграждение — Просто предоставяне на съоръжения — Озвучителни уредби на борда на влакове и въздухоплавателни средства — Презумпция за публично разгласяване“

По съединени дела C-775/21 и C-826/21

с предмет преюдициални запитвания, отправени на основание член 267 ДФЕС от Curtea de Apel București (Апелативен съд Букурещ, Румъния) с актове от 12 ноември 2020 г. и от 1 юли 2021 г., постъпили в Съда на 15 и 22 декември 2021 г., в рамките на производства по дела

Blue Air Aviation SA

срещу

UCMR — ADA Asociația pentru Drepturi de Autor a Compozitorilor (C-775/21),

и

Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (UPFR)

срещу

Societatea Națională de Transport Feroviar de Călători (SNTFC) „CFR Călători“ SA (C-826/21),

СЪДЪТ (шести състав),

състоящ се от: P. G. Xuereb, председател на състава, T. von Danwitz и I. Ziemele (докладчик),
съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

* Език на производството: румънски.

като има предвид становищата, представени:

- за Societatea Națională de Transport Feroviar de Călători (SNTFC) „CFR Călători“ SA, от Т. Preoteasa, в качеството на представител,
- за румънското правителство, от Е. Gane, А. Rotăreanu и А. Wellman, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от А. Biolan и Р. Němečková и J. Samnadda, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 3 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, 2001 г., стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230).
- 2 Запитванията са отправени в рамките на два спора, първият, по дело C-775/21, между Blue Air Aviation SA (наричано по-нататък „Blue Air“) и UCMR — ADA Asociația pentru Drepturi de Autor a Compozitorilor (наричано по-нататък „UCMR — ADA“) относно задължението на Blue Air да плаща такса на UCMR — ADA за излъчването на музикални произведения като фон на борда на въздухоплавателни средства за превоз на пътници, и вторият, по дело C-826/21, между Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (UPFR) и Societatea Națională de Transport Feroviar de Călători (SNTFC) „CFR Călători“ SA (наричано по-нататък „CFR“) относно задължението за плащане на такса за предоставянето на разположение във влаковете на съоръжения, които могат да се използват за публично разгласяване на музикални произведения.

Правна уредба

Международното право

- 3 Световната организация за интелектуална собственост (СОИС) приема в Женева (Швейцария) на 20 декември 1996 г. Договора на СОИС за авторското право (наричан по-нататък „ДАП“), който е одобрен с Решение 2000/278/ЕО на Съвета от 16 март 2000 година относно одобрението от името на Европейската общност на Договора на СОИС за авторското право и Договора на СОИС за изпълненията и фонограмите (ОВ L 89, 2000 г., стр. 6; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 20, стр. 212) и влиза в сила за Европейския съюз на 14 март 2010 г. (ОВ L 32, 2010 г., стр. 1).

4 Член 8 от ДАП е озаглавен „Право на разгласяване“ и гласи:

„Без да се накърнява прилагането на разпоредбите на член 11, параграф 1, ii), член 11*bis*, параграф 1, i) и ii), член 11*ter*, параграф 1, ii), член 14, параграф 1, ii) и член 14*bis*, параграф 1 от [Конвенцията за закрила на литературните и художествените произведения, подписана в Берн на 9 септември 1886 г. (Парижки акт от 24 юли 1971 г.), в редакцията ѝ след изменението от 28 септември 1979 г.], авторите на литературни и художествени произведения имат изключителното право да разрешават разгласяването на своите произведения, по безжичен път или чрез кабел, включително и да предлагат достъп до своите произведения на неограничен кръг лица по начин, позволяващ достъпът до тези произведения да бъде осъществен от място и по време, индивидуално избрани от всеки от тях“.

5 Съвместните декларации по ДАП са приети от дипломатическата конференция на СОИС от 20 декември 1996 г.

6 Съвместната декларация по член 8 от ДАП има следното съдържание:

„Смята се, че само по себе си предоставянето на съоръжения, предназначени да дадат възможност или да осъществят публично представяне, не представлява разгласяване по смисъла на настоящия договор или на [Конвенцията за закрила на литературните и художествените произведения, подписана в Берн на 9 септември 1886 г. (Парижки акт от 24 юли 1971 г.), в редакцията ѝ след изменението от 28 септември 1979 г.] [...]“.

Правото на Съюза

Директива 2001/29

7 Съображения 1, 4, 6, 7, 9, 10, 23 и 27 от Директива 2001/29 гласят:

„(1) Договорът [за функционирането на ЕС] предвижда създаването на вътрешен пазар и установяването на система, която да гарантира, че няма нарушаване на конкуренцията във вътрешния пазар. Хармонизирането на законодателствата на държавите членки в областта на авторското право и сродните му права допринася за постигането на тези цели.

[...]

(4) Хармонизирана правна рамка в областта на авторското право и сродните му права, като се повишава правната сигурност и едновременно с това се осигурява високо ниво на закрила на интелектуалната собственост, ще насърчи значителни инвестиции в творческите и иновационни дейности, включително в инфраструктурата на мрежи, и ще доведе на свой ред до растеж и засилена конкуренция на европейската промишленост както в областта на предоставянето на съдържание, така и в тази на информационните технологии и по-общо в голям брой промишлени и културни сектори. Това ще гарантира заетостта и насърчи създаването на нови работни места.

[...]

- (6) Без хармонизиране на общностно равнище законодателните дейности на национално равнище, които вече са започнати в редица държави членки, за да се отговори на технологичните предизвикателства, биха могли да доведат до значителни различия в закрилата и чрез тях до ограничения на свободното движение на услуги и стоки, които съдържат, или се основават на интелектуална собственост, което би предизвикало ново фрагментиране на вътрешния пазар и законодателна несъгласуваност. Последниците от такива законодателни несъответствия и правна несигурност ще станат по-значителни с по-нататъшното развитие на информационното общество, което вече значително е увеличило трансграничното ползване на интелектуална собственост. Това развитие следва да продължи. Значителните правни несъответствия и несигурност по отношение на закрилата могат да затруднят осъществяването на икономии от мащаба за нови продукти и услуги, съдържащи авторско право и сродните му права.
- (7) Следователно правната рамка на Общността за закрила на авторското право и сродните му права трябва също да бъде адаптирана и допълнена, доколкото е необходимо, за безпрепятственото функциониране на вътрешния пазар. За тази цел тези национални разпоредби в областта на авторското право и сродните му права, които се различават в значителна степен във всяка държава членка или които пораждаат правна несигурност, затрудняваща безпрепятственото функциониране на вътрешния пазар и правилното развитие на информационното общество в Европа, следва да бъдат адаптирани, като е важно да се избегне държавите членки да реагират по несъгласуван начин на технологичното развитие. В замяна на това не е необходимо да се премахнат или предотвратят различия, които не засягат неблагоприятно функционирането на вътрешния пазар.
- [...]
- (9) Всяка хармонизация на авторското право и сродните му права трябва да се основава на висока степен на закрила, тъй като такива права са основни за интелектуалното творчество. Тяхната защита спомага, за да гарантира поддържането и развитието на творческия процес в интерес на авторите, артистите изпълнители, продуцентите, потребителите, културата, промишлеността и публиката като цяло. Интелектуалната собственост следователно е призната за неразделна част от собствеността.
- (10) Ако авторите или артистите изпълнители следва да продължат творческата си и артистична работа, те трябва да получат съответно възнаграждение за използването на техните произведения, както и продуцентите, за да бъдат в състояние да финансират това произведение. Инвестициите, необходими за създаването на продукти като звукозаписи, филми или аудио-визуално произведение, и на услуги, например услугите „до поискване“, са значителни. Необходима е адекватна правна закрила на правата върху интелектуална собственост, за да се гарантира наличието на такова възнаграждение и за да се гарантира възможността за задоволителна възвръщаемост от тези инвестиции.

[...]

(23) Настоящата директива следва да хармонизира в по-голяма степен правото на автора на съобщаване на публиката. Настоящото право следва да се разбира в широк смисъл, като обхваща всяко съобщаване на публиката, която не присъства на мястото, откъдето произхожда разгласяването. Това право следва да обхваща всяко такова предаване или препредаване на произведение на публиката по жичен или безжичен път, включително аудио-визуално излъчване. Това право не обхваща други действия.

[...]

(27) Самото предоставяне на физически съоръжения, които имат за цел да позволят или реализират разгласяването, не представлява само по себе си разгласяване по смисъла на настоящата директива.

[...]“.

8 Член 3 от тази директива е озаглавен „Право на публично разгласяване на произведения и право на предоставяне на публично разположение на други закриляни обекти“ и гласи:

„1. Държавите членки предоставят на авторите изключително право да разрешават или забраняват публичното разгласяване на техни произведения по жичен или безжичен път, включително предоставяне на публично разположение на техни произведения по такъв начин, че всеки да може да има достъп до тях от място и във време, самостоятелно избрани от него.

2. Държавите членки предвиждат за авторите изключително право да разрешават или забраняват предоставяне на публично разположение по жичен или безжичен път по такъв начин, че всеки да има достъп до тях от място и във време, самостоятелно избрани от него:

а) за изпълнителите — на фиксиранията на техните изпълнения;

б) за продуценти на звукозаписи — на техните звукозаписи;

в) за продуцентите — на първото фиксиране на филми, на оригинала и копията на техните филми;

г) за радио- и телевизионните организации — за фиксирането на техните излъчвания, независимо дали тези излъчвания са предавани по жичен път или по въздуха, включително чрез кабел или спътник.

3. Правата, посочени в параграфи 1 и 2, не се изчерпват чрез акт на публично разгласяване или предоставяне на публично разположение, както е определено в настоящия член“.

Директива 2006/115/ЕО

- 9 Член 8 от Директива 2006/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 година за правото на отдаване под наем и в заем, както и за някои права, свързани с авторското право в областта на интелектуалната собственост (ОВ L 379, 2006 г., стр. 28; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 3, стр. 14) е озаглавен „Излъчване и публично съобщаване“ и предвижда в параграф 2:

„Държавите членки предвиждат право, чрез което се гарантира, че ползвателят заплаща еднократно справедливо възнаграждение, ако звукозаписът се публикува с търговска цел или ако възпроизвеждането на този звукозапис се използва за излъчване по безжичен път или за какъвто и да е вид публично съобщаване, както и се гарантира, че това възнаграждение се поделя между съответните изпълнители и продуценти на звукозаписи. При липса на съгласие между изпълнителите и продуцентите на звукозаписи, държавите членки могат да установят условията за поделяне на възнаграждението помежду им“.

Румънското право

Закон № 8/1996

- 10 Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe (Закон № 8/1996 за авторското право и сродните му права, *Monitorul Oficial al României*, част I, бр. 60 от 26 март 1996 г.) е изменян многократно, по-специално със Закон № 285/2004 (*Monitorul Oficial al României*, част I, бр. 587 от 30 юни 2004 г.) (наричан по-нататък „Закон № 8/1996“). Релевантните разпоредби от този закон са възпроизведени в точки 11—20 по-долу в приложимата им към споровете в главните производства редакция.

- 11 Член 13 от Закон № 8/1996 гласи:

„Използването на произведение поражда за автора отделни и изключителни имуществени права, които му позволяват да разреши или забрани:

[...]

- f) прякото или непрякото публично разгласяване на произведението по какъвто и да било начин, включително предоставянето му на публично разположение, по такъв начин че всеки да има достъп до него от място и във време, самостоятелно избрани от него.

[...]“.

- 12 Член 15, параграф 1 от този закон гласи:

„За публично се счита всяко разгласяване на произведение, пряко или чрез технически средства, на достъпно за публиката място или на всяко друго място, където се събират определен брой лица извън обичайния семеен кръг и кръга на познатите на семейството, включително сценично представяне, рецитиране или друг начин на пряко изпълнение или представяне на произведението пред публика, публично показване на произведения на пластичното изкуство, на приложното изкуство, на фотографски и архитектурни произведения, публичното прожектиране на кинематографични или други аудиовизуални произведения, включително произведения на цифровото изкуство, представяне на обществено

място чрез звуко- или аудиовизуални записи, както и представяне на обществено място по какъвто и да било начин на радио- или телевизионно излъчвано произведение. За публично се счита и всяко разгласяване на произведение по жичен или по безжичен път, извършено от посредника при предлагането на достъп на публиката, включително чрез интернет или други информационни мрежи, по начин, позволяващ този достъп да бъде осъществен от място и по време, индивидуално избрани от всяко лице от нея.

[...]“.

13 Съгласно член 105, параграф 1, буква f) от посочения закон:

„[...] продуцентът на звукозаписи има изключително имуществено право да разреши или забрани:

[...]

f) излъчване и публичното разгласяване на собствените му звукозаписи, с изключение на тези, които са публикувани с търговска цел, като в този случай той има право само на справедливо възнаграждение“.

14 Член 106⁵ от същия закон предвижда:

„1. Артистите изпълнители и продуцентите на звукозаписи имат право на еднократно справедливо възнаграждение за прякото или непрякото използване на звукозаписи, публикувани с търговска цел, или за тяхното възпроизвеждане чрез излъчване или чрез всякакви средства за публично разгласяване.

2. Размерът на това възнаграждение се определя чрез методики в съответствие с процедурата, предвидена в членове 131, 131¹ и 131²“.

15 Член 123, параграфи 1—3 от Закон № 8/1996 гласи:

„1. Носителите на авторски и на сродни права могат да упражняват признатите им с настоящия закон права лично или чрез упълномощени организации за колективно управление при условията, предвидени в настоящия закон.

2. Колективното управление на авторски права може да се извършва само по отношение на произведения, които преди това са били публично разгласени, а колективното управление на сродни права може да се извършва само за предварително определени или излъчвани изпълнения, както и за звукозаписи или видеозаписи, които преди това са били доведени до знанието на обществеността.

3. Носителите на авторски или сродни права не могат да прехвърлят признатите с настоящия закон имуществени права на организации за колективно управление“.

16 Член 123¹ от този закон предвижда в параграф 1, букви e) и f):

„Колективното управление е задължително за упражняването на следните права:

[...]

- e) правото на публично разгласяване на музикални произведения, с изключение на публичното прожектиране на кинематографични произведения;
- f) правото на справедливо възнаграждение, признато на артистите изпълнители и на продуцентите на звукозаписи за публично разгласяване и излъчване на търговски звукозаписи или възпроизвеждания на звукозаписи“.

17 Член 130, параграф 1, букви а) и б) от посочения закон гласи:

„Организациите за колективно управление са длъжни:

- a) да предоставят при поискване неизключителни разрешения на ползвателите преди всяко използване на защитения репертоар, чрез неизключителна лицензия в писмена форма, срещу възнаграждение;
- b) да изготвят методики за областите си на дейност, включващи съответните имуществени права, чието заплащане следва да се договори с ползвателите, в случаите на произведения, чийто начин на използване не допуска индивидуално разрешение от страна на носителите на права“.

18 Съгласно член 131, параграф 1 от същия закон:

„За да започнат процедурите по договаряне, организациите за колективно управление подават до [Oficiul Român pentru Drepturile de Autor (румънска служба за авторски права)] заявление, придружено от предложените методики за водене на преговори, в съответствие с член 130, параграф 1, буква а).

[...]“.

19 Член 131¹, параграфи 1—3 от Закон № 8/1996 гласи:

„1. Методиките се договарят от организациите за колективно управление на права и представителите, посочени в член 131, параграф 2, буква б) [...]

2. Организациите за колективно управление могат да изискват от една и съща категория ползватели фиксирано или пропорционално възнаграждение, което се изчислява въз основа на дохода, който ползвателят получава от дейността, в чийто контекст се използва репертоарът, като например излъчване, препредаване по кабел или публично разгласяване, като се вземе предвид европейската практика относно резултатите от преговорите между ползвателите и организациите за колективно управление. За дейността по излъчване пропорционалното възнаграждение се определя диференцирано и пряко пропорционално на дяла на използването на колективно управлявания репертоар в осъществяването на тази дейност, а при липса на приходи — в зависимост от направените разходи във връзка с използването.

3. Фиксираното или пропорционалното възнаграждение по параграф 2 може да бъде поискано само ако и доколкото използването се отнася до произведения, по отношение на които авторското право или сродните му права все още се ползват с предвидената в закона закрила.

[...]“.

20 Член 131², параграф 2 от този закон има следното съдържание:

„Споразумението на страните относно договорените методики се записва в протокол, който се депозира в румънската служба за авторски права. [...] Така публикуваните методики могат да бъдат противопоставени на всички ползватели в сектора, за които са били договорени, както и на всички вносители и производители на носители и устройства, за които се дължи такса за авторско право, съгласно член 107“.

Граждански процесуален кодекс

21 Член 249 от Гражданския процесуален кодекс предвижда:

„Всяко лице трябва да докаже твърденията си, направени в хода на съдебното производство, освен в изрично предвидените в закона случаи“.

22 Член 329 от този кодекс гласи:

„Съдът може по собствена преценка да основе решението си на презумпции само ако те имат достатъчна тежест и позволяват да се приеме за вероятно настъпването на твърдения факт; презумпциите обаче са допустими само в случаите, когато законът допуска свидетелски показания“.

Методика за възнагражденията, дължими на носителите на имуществени авторски права върху музикални произведения за публичното разгласяване на музикални произведения като фон

23 Metodologia privind remuneratiile cuvenite titularilor de drepturi patrimoniale de autor de opere muzicale pentru comunicarea publică a operelor muzicale în scop ambiental (Методика за възнагражденията, дължими на носителите на имуществени авторски права върху музикални произведения за публичното разгласяване на музикални произведения като фон, *Monitorul Oficial al României*, част I, бр. 710 от 7 октомври 2011 г.), изменена с Решение № 198/2012 от 8 ноември 2012 г. на румънската служба за авторски права (*Monitorul Oficial al României*, част I, бр. 780 от 20 ноември 2012 г.), предвижда:

„1. Ползвателите на музикални произведения, излъчвани като фон, са длъжни преди всяко използване на музикални произведения да получат от UCMR — ADA разрешение — неизключителна лицензия, за използването на музикални произведения и да заплащат възнаграждение съгласно таблицата, посочена в настоящата методика, независимо от действителния срок на използване.

2. За целите на настоящата методика се прилагат следните определения:

а) „публично разгласяване на музикални произведения като фон“ означава разгласяването на едно или повече музикални произведения, извършено на публичнодостъпно място или на всяко място, където се събират или имат достъп, едновременно или последователно, определен брой лица извън семейния и приятелския кръг, независимо от начините на разгласяване и от използваните технически средства, с цел създаване на музикален фон за извършване на всяка друга дейност, която не изисква непременно използването на музикални произведения;

б) „ползвател на музикални произведения като фон“ означава всяко оправомощено юридическо или физическо лице, което притежава или използва, независимо на какво основание (собственост, управление, концесия, наем, пренаемане, заем и т.н.), затворени или общодостъпни помещения, в които са инсталирани или се държат уредби и всяко друго техническо или електронно средство като телевизори, радиоприемници, касетофони, стереоуредби, компютърно оборудване, CD плейъри, усилватели и всеки друг апарат, позволяващ приемането, възпроизвеждането или излъчването на звуци или образи, придружени със звук.

[...]

6. За периода, за който не разполага с разрешение — неизключителна лицензия, предоставено от UCMR — ADA, ползвателят е длъжен да заплати на UCMR — ADA сума, равна на трикратния размер на възнаграждението, които би било законно дължимо, ако разполагаше с разрешение — неизключителна лицензия.

7. Организациите за колективно управление могат да следят — чрез ангажирани за целта представители — използването на музикални произведения като фон и имат гарантиран свободен достъп до всяко място, където музиката се използва като фон. Представителите на организациите за колективно управление могат да използват преносимо оборудване за аудио- и/или видеозапис в помещенията, където се използват музикалните произведения, и така направените записи се ползват с пълна доказателствена сила за използването на музикалните произведения като фон“.

24 Към тази методика е приложена таблица на възнагражденията, дължими за публичното разгласяване на музикални произведения като фон, индивидуализирани по вид търговски обекти или превозни средства, в които се извършва разгласяването. Точка 11 от тази таблица предвижда при въздушен превоз на пътници фиксирано възнаграждение в размер на 200 румънски леи (RON) на месец и на въздухоплавателно средство.

Методика за публичното разгласяване или възпроизвеждане на звукозаписи, публикувани с търговска цел, и таблици с имуществените права на авторите, изпълнителите и продуцентите на звукозаписи

25 Metodologia privind comunicarea publică a fonogramelor publicate în scop comercial sau a reproducerilor acestora și tabelele cuprinzând drepturile patrimoniale ale artiștilor interpreți ori executanți și producătorilor de fonograme (Методика за публичното разгласяване или възпроизвеждане на звукозаписи, публикувани с търговска цел, и таблици за имуществените права на авторите, изпълнителите и продуцентите на звукозаписи, *Monitorul Oficial al României*, част I, бр. 982 от 8 декември 2006 г.), изменена с решение № 189/2013 от 29 ноември 2013 г. на румънската служба за авторски права (*Monitorul Oficial al României*, част I, бр. 788 от 16 декември 2013 г.), гласи:

„1. „Публично разгласяване или възпроизвеждане на звукозаписи, публикувани с търговска цел“ означава разгласяването им на обществени места (затворени или общодостъпни), независимо от начините на разгласяване чрез механични, електроакустични или цифрови средства (усилватели, апарати за възпроизвеждане на звукови или аудиовизуални записи, радио- или телевизионни приемници, компютърно оборудване и т.н.).

[...]

3. „Ползвател на звукозаписи“ по смисъла на настоящата методика означава всяко оправомощено физическо или юридическо лице, което разгласява или възпроизвежда пред публика звукозаписи, публикувани с търговска цел, на места, притежавани независимо на какво основание (собственост, управление, наемане, пренаемане, заем за послужване и т.н.).

[...]

5. Ползвателят е длъжен да получи разрешения под формата на неизключителни лицензии, издавани от организациите за колективно управление на [...] продуценти на звукозаписи за публичното разгласяване на звукозаписи, публикувани с търговска цел [...] срещу възнаграждение в съответствие с таблиците по-долу, независимо от действителния срок на публичното разгласяване“.

26. Към тази методика са приложени две таблици, първата от които предвижда възнагражденията, дължими за дейностите по излъчване на музика като фон, индивидуализирани по вид търговски обекти или превозни средства, в които се извършват тези дейности. Буква ЕЗ, точка 1 от тази първа таблица предвижда при железопътен превоз на пътници месечно възнаграждение от 30 RON на вагон, оборудван с озвучителна уредба.

Споровете в главните производства и преюдициалните въпроси

(Дело C-775/21)

27. UCMR — ADA е организация за колективно управление на авторски права в музикалната сфера.
28. На 2 март 2018 г. тази организация предявява пред Tribunalul București (Окръжен съд Букурещ, Румъния) иск срещу авиокомпанията Blue Air за заплащане на дължими възнаграждения и неустойки за публичното разгласяване на музикални произведения на борда на експлоатирани от Blue Air самолети, за което последното не е получило лицензия.
29. Пред тази юрисдикция Blue Air твърди, че експлоатира 28 самолета и че макар 22 от тези 28 самолета да са оборудвани с необходимия за излъчването на музикални произведения софтуер, тя е разгласила публично, след получаването на необходимата лицензия, един-единствен музикален откъс като фон в 14 от тези самолета.
30. След това уточнение UCMR — ADA разширява исканията си за плащане, като приема, че наличието на уредби за звуково оповестяване в приблизително 22 самолета е основание да се заключи, че защитените произведения са били публично разгласени във всички самолети от флота на Blue Air.
31. Искът на UCMR — ADA е уважен с решение от 8 април 2019 г. По същество Tribunalul București (Окръжен съд Букурещ, Румъния) приема, въз основа на решения от 7 декември 2006 г., SGAЕ (C-306/05, EU:C:2006:764), и от 15 март 2012 г., Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141), че от обстоятелството, че Blue Air е оборудвала експлоатираните от нея превозни средства с устройства, позволяващи публичното разгласяване на музикални произведения като фон, може да се изведе оборима презумпция за използването на тези произведения, въз основа на която следва да се

заклучи, че всеки самолет, който е оборудван с уредба за звуково оповестяване, използва това устройство за публично разгласяване на съответното музикално произведение, без да е необходимо да се представят допълнителни доказателства за това.

- 32 Blue Air обжалва това решение пред запитващата юрисдикция, Curtea de Apel București (Апелативен съд Букурещ, Румъния), като изтъква по-специално, че не е излъчвала музикален фон на борда на експлоатираните от нея самолети, за които не е получила лицензия, и че наличието на съоръжения не е само по себе си равнозначно на публично разгласяване на музикални произведения. Тя добавя, че с излъчването на музикален фон, не е преследвала стопанска цел. Накрая тя отбелязва, че наличието на уредби за звуково оповестяване в самолетите е продиктувано от съображения за сигурност, за да се осигури комуникацията между членовете на екипажа на самолета, както и комуникацията между членовете на екипажа и пътниците.
- 33 Запитващата юрисдикция подчертава, че тъй като не е налице стопанска цел, не е съвсем сигурно дали разгласяването на музикално произведение като фон представлява публично разгласяване по смисъла на член 3 от Директива 2001/29. Освен това, при утвърдителен отговор на този въпрос, запитващата юрисдикция иска да се установи каква е необходимата степен на доказване в това отношение. Тя отбелязва, че съгласно практиката на някои национални съдилища, когато оператор, който извършва определена стопанска дейност, фигурира в методиката, посочена в точка 23 от настоящото решение, съществува оборима презумпция, че на съответното място се разгласяват публично произведения, защитени с авторско право. Тази презумпция е обоснована по-специално от невъзможността на организациите за колективно управление на авторски права системно да проверяват всички места, където могат да се извършват действия по използване на произведения на интелектуалното творчество.
- 34 При тези обстоятелства Curtea de Apel București (Апелативен съд Букурещ) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли разпоредбата на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29/ЕО [...] да се тълкува в смисъл, че излъчването в търговско въздухоплавателно средство, превозващо пътници, на музикално произведение или на фрагмент от музикално произведение при излитане, кацане или в който и да било момент от полета, чрез общата уредба за звуково оповестяване на въздухоплавателното средство, представлява публично разгласяване по смисъла на този член, по-специално (но не само) с оглед на критерия за стопанска цел на разгласяването?

При утвърдителен отговор на първия въпрос:

2) Представлява ли наличието на борда на въздухоплавателното средство на уредба за звуково оповестяване, която се изисква от законодателството във връзка със сигурността на въздушния трафик, достатъчно основание за извеждане на оборима презумпция за публично разгласяване на музикални произведения на борда на това въздухоплавателно средство?

При отрицателен отговор на този въпрос:

3) Представлява ли наличието на борда на въздухоплавателното средство на уредба за звуково оповестяване, която се изисква от законодателството във връзка със сигурността на въздушния трафик, както и на софтуер, който позволява разгласяването на звукозаписи (съдържащи защитени музикални произведения) чрез тази уредба, достатъчно основание за извеждане на оборима презумпция за публично разгласяване на музикални произведения на борда на това въздухоплавателно средство?“.

(Дело C-826/21)

- 35 UPFR е организация за колективно управление на сродни права на продуцентите на звукозаписи.
- 36 На 2 декември 2013 г. тази организация предявява иск срещу CFR, дружество за железопътен транспорт, за плащане на дължими възнаграждения и неустойки за публичното разгласяване на музикални произведения във вагоните на стопанисвани от него пътнически влакове. В този контекст тя поддържа, че съгласно приложимата правна уредба в областта на железопътния транспорт част от експлоатираните от CFR влакове трябва да бъдат оборудвани с озвучителни уредби и твърди, че наличието на такива уредби е равнозначно на публично разгласяване на произведения по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29.
- 37 Този иск е отхвърлен от Tribunalul București (Окръжен съд Букурещ), който приема, че макар само по себе си инсталирането на озвучителна уредба, която дава техническа възможност за достъп на публиката до звукозаписи, да представлява публично разгласяване на музикални произведения, не е било доказано, че експлоатираните влакове са били оборудвани с такава уредба.
- 38 UPFR обжалва това решение пред запитващата юрисдикция, Curtea de Apel București (Апелативен съд Букурещ).
- 39 Запитващата юрисдикция отбелязва, че в по-голямата част от националната съдебна практика се приема, по-специално въз основа на решение от 7 декември 2006 г., SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764), че наличието на озвучителни уредби във вагоните на пътническите влакове е равнозначно на публично разгласяване на музикални произведения. Тя обаче изпитва съмнения в това отношение.
- 40 При тези обстоятелства Curtea de Apel București (Апелативен съд Букурещ) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Осъществява ли железопътен превозвач, който използва железопътни вагони, в които са монтирани озвучителни уредби, предназначени за предоставяне на информация на пътниците, публично разгласяване по смисъла на член 3 от Директива 2001/29/ЕО [...]?
- 2) Допуска ли член 3 от Директива 2001/29/ЕО [...] национална правна уредба, която установява оборима презумпция за публично разгласяване, основана на наличието на озвучителни уредби, когато те се изискват от други законови разпоредби, уреждащи дейността на превозвача?“.

Производството пред Съда

- 41 С решение от 1 март 2022 г. дела C-775/21 и C-826/21 са съединени за целите на писмената и устната фаза на производството и на съдебното решение в съответствие с член 54 от Процедурния правилник на Съда.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос по дело C-775/21

- 42 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 трябва да се тълкува в смисъл, че излъчването в пътническо превозно средство на музикално произведение като фон представлява публично разгласяване по смисъла на тази разпоредба.
- 43 Съгласно член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 държавите членки предоставят на авторите изключително право да разрешават или забраняват публичното разгласяване на техни произведения по жичен или безжичен път, включително предоставяне на публично разположение на техни произведения по такъв начин, че всеки да може да има достъп до тях от място и във време, самостоятелно избрани от него.
- 44 Както Съдът многократно е постановявал, по силата на тази разпоредба авторите имат право с превантивен характер, позволяващо им да се противопоставят на публичното разгласяване на тяхното произведение, което евентуални ползватели могат да имат намерение да осъществят, за да забранят това разгласяване (решение от 22 юни 2021 г., YouTube и Cyando, C-682/18 и C-683/18, EU:C:2021:503, т. 62 и цитираната съдебна практика).
- 45 Като се има предвид, че член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 не уточнява понятието „публично разгласяване“, неговото значение и обхватът му следва да се определят с оглед на целите, преследвани от тази директива, и с оглед на контекста, в който се вписва тълкуваната разпоредба (решение от 7 август 2018 г., Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, т. 17 и цитираната съдебна практика).
- 46 В това отношение Съдът припомня, че както се подчертава в съображение 23 от Директива 2001/29, това понятие трябва да се разбира в широк смисъл, като обхващащо всяко разгласяване на публиката, която не присъства на мястото, откъдето произхожда разгласяването, и по този начин всяко такова предаване или препредаване на произведение на публиката по жичен или безжичен път, включително аудио-визуално излъчване. Всъщност от съображения 4, 9 и 10 от посочената директива следва, че нейната основна цел е да осигури високо равнище на закрила в полза на авторите, като им позволи да получават съответно възнаграждение за използването на техните произведения, по-специално в случаите на публично разгласяване (решение от 22 юни 2021 г., YouTube и Cyando, C-682/18 и C-683/18, EU:C:2021:503, т. 63 и цитираната съдебна практика).
- 47 В това отношение, както Съдът многократно е постановявал, понятието „публично разгласяване“ по смисъла на посочения член 3, параграф 1 обединява два кумулативни елемента, а именно акт на разгласяване на произведение и публичност на разгласяването, и

предполага индивидуализирана преценка (решения от 2 април 2020 г., Stim и SAMI, C-753/18, EU:C:2020:268, т. 30 и от 22 юни 2021 г., YouTube и Cyando, C-682/18 и C-683/18, EU:C:2021:503, т. 66 и цитираната съдебна практика).

- 48 За целите на тази преценка трябва да се отчетат няколко допълнителни критерия, които не са самостоятелни и са взаимозависими. Тъй като в различните конкретни случаи тези критерии могат да имат много променлив интензитет, те трябва да се прилагат както поотделно, така и във взаимодействието им едни с други (вж. в този смисъл решение от 14 юни 2017 г., Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, т. 25 и от 22 юни 2021 г., YouTube и Cyando, C-682/18 и C-683/18, EU:C:2021:50367, т. 67 и цитираната съдебна практика).
- 49 Сред тези критерии Съдът, от една страна, подчертава ключовата роля на ползвателя и умишления характер на неговата намеса. Всъщност той извършва „акт на разгласяване“, когато, като съзнава напълно последиците от своето поведение, се намесва, за да предостави на клиентите си достъп до произведение, което е обект на закрила, и по-специално когато без неговата намеса тези клиенти по принцип не биха могли да се ползват от разпространеното произведение (решение от 14 юни 2017 г., Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, т. 26 и цитираната съдебна практика).
- 50 Освен това Съдът постановява, че не е без значение дали публичното разгласяване по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 е извършено със стопанска цел (решение от 8 септември 2016 г., GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, т. 38 и цитираната съдебна практика). Той обаче приема, че тази цел не е непременно необходимо условие, което да е определящо за самото наличие на публично разгласяване (решения от 7 март 2013 г., ITV Broadcasting и др., C-607/11, EU:C:2013:147, т. 42 и цитираната съдебна практика, и от 31 май 2016 г., Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, т. 49).
- 51 От друга страна, за да попадат в обхвата на понятието „публично разгласяване“ по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29, е необходимо също така защитените произведения действително да са разгласени публично (решение от 28 октомври 2020 г., BY (Снимка, представена като доказателство), C-637/19, EU:C:2020:863, т. 25 и цитираната съдебна практика).
- 52 В това отношение Съдът е уточнил, че понятието „публично“ се отнася до неопределен брой потенциални адресати и освен това предполага наличие на доста голям брой лица (решение от 22 юни 2021 г., YouTube и Cyando, C-682/18 и C-683/18, EU:C:2021:503, т. 69 и цитираната съдебна практика).
- 53 В случая, на първо място, както следва от цитираната в точка 49 от настоящото решение съдебна практика, се налага изводът, че излъчването на музикално произведение като фон в пътническо превозно средство от оператора на това превозно средство представлява акт на разгласяване по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29, тъй като по този начин, като съзнава напълно последиците от своето поведение, този оператор се намесва, за да предостави на клиентите си достъп до произведение, което е обект на закрила, по-специално когато без неговата намеса тези клиенти по принцип не биха могли да се ползват от излъченото произведение.
- 54 На второ място, такова музикално произведение действително е разгласено публично по смисъла на припомнената в точка 51 от настоящото решение съдебна практика. Макар да е вярно, както е постановил Съдът, че понятието „публично“ предполага определен праг de

minimis, което означава, че това понятие не може да се отнася до кръг от лица, чийто брой е твърде малък, дори незначителен, Съдът е подчертал също, че за да се определи този брой, следва да се вземе предвид не само броят на лицата, които могат да имат едновременно достъп до едно и също произведение, но и броят на онези от тях, които могат да имат последователно достъп до него (вж. в този смисъл решения от 31 май 2016 г., Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, т. 43 и 44, и от 19 декември 2019 г., Nederlands Uitgeversverbond и Groep Algemene Uitgevers, C-263/18, EU:C:2019:1111, т. 68 и цитираната съдебна практика).

- 55 Както обаче отбелязва запитващата юрисдикция, в случая е безспорно, че разглежданото в главното производство произведение действително е било излъчено в половината от експлоатираните от Blue Air самолети по време на полети, осъществени от тази авиокомпания, така че съответната публика се състои от всички групи пътници, които едновременно или последователно са ползвали тези полети, и броят на съответните лица не може да се счита за твърде малък, дори незначителен, по смисъла на припомнената в точка 54 от настоящото решение съдебна практика.
- 56 В този контекст не е от определящо значение посоченото от запитващата юрисдикция обстоятелство, че стопанската цел на това разгласяване е много спорна, когато става дума за излъчването на откъси от музикални произведения като фон за всички пътници от един самолет в момента на излитане, кацане или в друг момент от полета. Всъщност тази стопанска цел не е необходимо условие за наличието на публично разгласяване по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29, тъй като Съдът е постановил, че тази цел не е непременно необходимо условие, което да е определящо за самото наличие на публично разгласяване, както следва от посочената в точка 50 от настоящото решение съдебна практика.
- 57 С оглед на гореизложените съображения на първия въпрос по дело C-775/21 следва да се отговори, че член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 трябва да се тълкува в смисъл, че излъчването в пътническо превозно средство на музикално произведение като фон представлява публично разгласяване по смисъла на тази разпоредба.

По втория и третия въпрос по дело C-775/21 и по първия въпрос по дело C-826/21

- 58 Съгласно постоянната практика на Съда в рамките на въведеното с член 267 ДФЕС производство за сътрудничество между националните юрисдикции и Съда последният трябва да даде на националния съд полезен отговор, който да му позволи да реши спора, с който е сезиран. С оглед на това при необходимост Съдът следва да преформулира въпросите, които са му зададени. Формалното посочване от националната юрисдикция на някои разпоредби от правото на Съюза в преюдициалния ѝ въпрос не е пречка Съдът да даде на тази юрисдикция всички насоки за тълкуване, които могат да бъдат полезни за решаването на делото, с което е сезирана, независимо дали тя е посочила съответните разпоредби във въпросите си. В това отношение Съдът следва да изведе от цялата информация, предоставена от националния съд, и по-специално от мотивите на акта за преюдициално запитване, разпоредбите от правото на Съюза, които изискват тълкуване предвид предмета на спора (решение от 22 юни 2022 г., Volvo и DAF Trucks, C-267/20, EU:C:2022:494, т. 28 и цитираната съдебна практика).

- 59 В случая, с оглед на всички предоставени от запитващата юрисдикция данни в актовете за преюдициално запитване, за да се даде полезен отговор на тази юрисдикция, преюдициалните въпроси следва да се преформулират.
- 60 По-специално, що се отнася до иска по дело C-826/21, той е предявен от организация за колективно управление на сродни права на продуценти на звукозаписи с цел CFR да ѝ заплати справедливо възнаграждение за публичното разгласяване на музикални произведения във вагоните на експлоатираните от него пътнически влакове. При това положение и предвид приложимостта към този спор на член 105, параграф 1, буква f) от Закон № 8/1996, посочен в точка 10 от настоящото решение, който предвижда имущественото право на продуцента на звукозаписи да разрешава излъчването и публичното разгласяване на собствените си звукозаписи, изглежда, че тълкуването на член 8, параграф 2 от Директива 2006/115 също е от значение за разрешаването на посочения спор.
- 61 При тези обстоятелства следва да се приеме, че с въпросите си, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 и член 8, параграф 2 от Директива 2006/115 трябва да се тълкуват в смисъл, че инсталирането в превозно средство на озвучителна уредба и евентуално на софтуер, който позволява излъчването на музика като фон, представлява публично разгласяване (съответно публично съобщаване) по смисъла на тези разпоредби.
- 62 Следва да се припомни, че при тълкуването на разпоредба от правото на Съюза трябва да се вземат предвид не само нейният текст, но и целите на правната уредба, от която тя е част, както и нейният контекст. Що се отнася по-специално до член 3, параграф 1 от Директива 2001/29, той трябва да се тълкува в съответствие с релевантните разпоредби на ДАП, тъй като Директива 2001/29 има за цел да приведе в изпълнение някои задължения, които произтичат за Съюза от този договор (вж. в този смисъл решения от 17 април 2008 г., Peek & Cloppenburg, C-456/06, EU:C:2008:232, т. 33 и от 21 юни 2012 г., Donner, C-5/11, EU:C:2012:370, т. 23).
- 63 На първо място, що се отнася до текста на разглежданите разпоредби, в точка 43 от настоящото решение бе припомнено, че съгласно член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 държавите членки трябва да следят за това авторите да имат изключително право да разрешават или забраняват публичното разгласяване на техни произведения по жичен или безжичен път, включително предоставяне на публично разположение на техни произведения по такъв начин, че всеки да може да има достъп до тях от място и във време, самостоятелно избрани от него.
- 64 Освен това по силата на член 8, параграф 2 от Директива 2006/115 законодателството на държавите членки трябва да гарантира, от една страна, че ползвателят заплаща еднократно справедливо възнаграждение, ако звукозаписът се публикува с търговска цел или ако възпроизвеждането на този звукозапис се използва за излъчване по безжичен път или за какъвто и да е вид публично съобщаване, и от друга страна, че това възнаграждение се поделя между съответните изпълнители и продуценти на звукозаписи.
- 65 В това отношение следва да се припомни, че съгласно практиката на Съда, тъй като законодателят на Съюза не е изразил различна воля, използваното в посочените две разпоредби понятие „публично разгласяване“ (съответно „публично съобщаване“), трябва

да се тълкува в смисъл, че има едно и също значение (вж. в този смисъл решения от 8 септември 2016 г., *GS Media*, C-160/15, EU:C:2016:644, т. 33 и от 17 юни 2021 г., *M.I.C.M.*, C-597/19, EU:C:2021:492, т. 41 и цитираната съдебна практика).

- 66 На второ място, що се отнася до преследваната с тези разпоредби цел, от припомнената в точка 46 от настоящото решение съдебна практика следва, че това понятие несъмнено трябва да се разбира в широк смисъл, като обхващащо всяко разгласяване на публиката, която не присъства на мястото, откъдето произхожда разгласяването, и следователно всяко такова предаване или препредаване на произведение на публиката по жичен или безжичен път, включително аудио-визуалното излъчване, тъй като основната цел на Директива 2001/29 е да осигури високо равнище на закрила на авторите.
- 67 След това уточнение, на трето място, що се отнася до контекста, в който се вписват разглежданите разпоредби, следва да се отбележи, както посочва Съдът в решение от 22 юни 2021 г., *YouTube и Cyando* (C-682/18 и C-683/18, EU:C:2021:503, т. 79), че от съображение 27 от Директива 2001/29, което по същество възпроизвежда Съвместната декларация по член 8 от ДАП, е видно, че „[с]амото предоставяне на физически съоръжения, които имат за цел да позволят или реализират разгласяването, не представлява само по себе си разгласяване по смисъла на настоящата директива“.
- 68 В това отношение, ако само обстоятелството, че използването на озвучителна уредба и евентуално на софтуер е необходимо, за да може публиката действително да ползва произведението, води автоматично до квалифицирането на намесата на оператора на тази уредба като „акт на разгласяване“, всяко „предоставяне на физически съоръжения, които имат за цел да позволят или реализират разгласяването“, включително когато наличието на такива съоръжения се изисква от националното законодателство, което урежда дейността на превозвача, би представлявало такъв акт, а това е изрично изключено от съображение 27 от Директива 2001/29 (вж. в този смисъл решение от 22 юни 2021 г., *YouTube и Cyando*, C-682/18 и C-683/18, EU:C:2021:503, т. 79).
- 69 С оглед на тези съображения следва да се приеме, че оборудването на превозно средство с озвучителна уредба и евентуално със софтуер, който позволява излъчването на музика като фон, не представлява акт на разгласяване по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 и на член 8, параграф 2 от Директива 2006/115, а само предоставяне на физически съоръжения, които имат за цел да позволят или реализират разгласяването.
- 70 Вярно е, че Съдът вече е постановил, от една страна, че лицата, стопанисващи заведение за обществено хранене, хотел или балнеосанаториум извършват акт на публично разгласяване, когато целенасочено предават закриляни произведения, разпространявайки съзнателно сигнал посредством монтирани в съответното заведение радио- или телевизионни приемници (вж. в този смисъл решения от 7 декември 2006 г., *SGAE*, C-306/05, EU:C:2006:764, т. 47, от 4 октомври 2011 г., *Football Association Premier League и др.*, C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 196 и от 27 февруари 2014 г., *OSA*, C-351/12, EU:C:2014:110, т. 26). Освен това операторът на център за рехабилитация, който целенасочено предава закриляни произведения на пациентите си посредством телевизори, монтирани на няколко места в центъра, също извършва акт на разгласяване (решение от 31 май 2016 г., *Reha Training*, C-117/15, EU:C:2016:379, т. 55 и 56).

- 71 Инсталирането на озвучителна уредба на борда на превозно средство не може обаче само по себе си да се приравни на действия, с които доставчиците на услуги целенасочено предават на клиентите си закриляни произведения, разпространявайки сигнал чрез монтирани в тяхното превозно средство приемници, позволяващи достъп до такива произведения.
- 72 След като инсталирането на борда на превозно средство на озвучителна уредба и евентуално на софтуер, който позволява излъчването на музика като фон, не представлява „акт на разгласяване“, не следва да се разглежда въпросът дали е извършено публично разгласяване по смисъла на съдебната практика.
- 73 С оглед на изложените съображения на втория и третия въпрос по дело C-775/21 и на първия въпрос по дело C-826/21 следва да се отговори, че член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 и член 8, параграф 2 от Директива 2006/115 трябва да се тълкуват в смисъл, че инсталирането на борда на превозно средство на озвучителна уредба и евентуално на софтуер, който позволява излъчването на музика като фон, не представлява публично разгласяване (съответно публично съобщаване) по смисъла на тези разпоредби.

По втория въпрос по дело C-826/21

- 74 С оглед на изложените в точка 60 от настоящото решение съображения, за да се даде полезен отговор на запитващата юрисдикция, следва да се приеме, че с въпроса си тази юрисдикция по същество иска да се установи дали член 8, параграф 2 от Директива 2006/115 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която според тълкуването на националните съдилища установява оборима презумпция за публично разгласяване на музикални произведения, при наличието на озвучителни уредби в превозни средства.
- 75 Най-напред следва да се посочи, че в писменото си становище румънското правителство оспорва схващането на запитващата юрисдикция, че националната правна уредба установява оборима презумпция за публично разгласяване на музикални произведения, при наличието на озвучителни уредби в превозни средства.
- 76 Следва да се припомни обаче, че съгласно постоянната практика на Съда в рамките на производството по член 267 ДФЕС функциите на Съда и функциите на запитващата юрисдикция са ясно разделени и именно от компетентност на последната е да тълкува националното законодателство (решение от 17 март 2022 г., Daimler, C-232/20, EU:C:2022:196, т. 91 и цитираната съдебна практика).
- 77 Ето защо Съдът не може да се произнася в рамките на преюдициално запитване по тълкуването на национални разпоредби. Всъщност в рамките на разпределянето на правомощията между юрисдикциите на Съюза и националните юрисдикции Съдът трябва да вземе предвид фактическия и правния контекст, в който се вписват преюдициалните въпроси, очертан в акта за преюдициално запитване (вж. решение от 17 март 2022 г., Daimler, C-232/20, EU:C:2022:196, т. 92 и цитираната съдебна практика).
- 78 В това отношение по-специално от съображения 1, 6 и 7 от Директива 2001/29 следва, че сред целите на тази директива са да се преодолеят разминаванията в законодателствата и правната несигурност, във връзка със защитата на авторските права, тъй като създават пречки за нормалното функциониране на вътрешния пазар и за развитието на информационното общество в Европа, както и да се избегне държавите членки да реагират

по несъгласуван начин на технологичното развитие. Освен това в тези съображения се посочва, че тъй като не е налице хармонизация на равнището на Съюза, могат да възникнат значителни различия в защитата, които да доведат до фрагментиране на вътрешния пазар и до законодателна несъгласуваност. Също така отново съгласно тези съображения значителните правни несъответствия и несигурност по отношение на закрилата биха могли да затруднят осъществяването на икономии от мащаб за нови продукти и услуги, защитени от авторско право и сродните му права.

- 79 Както обаче вече е постановил Съдът, ако се приеме, че държава членка може да предостави по-широка защита на носителите на авторско право, като включи в понятието „публично разгласяване“ и други действия, освен предвидените в член 3, параграф 1 от Директива 2001/29, би се стигнало до законодателни несъответствия, а оттам и до правна несигурност за третите лица (решение от 13 февруари 2014 г., *Svensson и др.*, C-466/12, EU:C:2014:76, т. 34).
- 80 От това следва, че член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска възможност държава членка да предостави по-широка защита на носителите на авторско право, като включи в понятието за публично разгласяване и други действия, освен предвидените в тази разпоредба (решение от 13 февруари 2014 г., *Svensson и др.*, C-466/12, EU:C:2014:76, т. 41).
- 81 Предвид цитираната в точка 65 от настоящото решение съдебна практика такова тълкуване е приложимо по аналогия към понятието „публично съобщаване“ по смисъла на Директива 2006/115.
- 82 В случая от отговора на първия въпрос по дело C-826/21 следва, че член 8, параграф 2 от Директива 2006/115 трябва да се тълкува в смисъл, че инсталирането на борда на превозно средство на озвучителна уредба и евентуално на софтуер, който позволява излъчването на музика като фон за пътници, които я ползват независимо от волята си, не представлява „публично съобщаване“ по смисъла на тази разпоредба.
- 83 Следователно тази разпоредба не допуска национална правна уредба, която установява оборима презумпция за публично разгласяване, основана на наличието на такива озвучителни уредби. Всъщност такава правна уредба може да доведе до възникването на задължение за заплащане на възнаграждение за самото инсталиране на тези озвучителни уредби, дори тогава когато не е налице какъвто и да било акт на публично разгласяване, в нарушение на посочената разпоредба.
- 84 С оглед на гореизложените съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 8, параграф 2 от Директива 2006/115 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, както е тълкувана от националните съдилища, която установява оборима презумпция за публично разгласяване на музикални произведения, основана на наличието на озвучителни уредби в превозни средства.

По съдебните разноски

- 85 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (шести състав) реши:

- 1) Член 3, параграф 1 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество трябва да се тълкува в смисъл, че излъчването в пътническо превозно средство на музикално произведение като фон представлява публично разгласяване по смисъла на тази разпоредба.
- 2) Член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 и член 8, параграф 2 от Директива 2006/115/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 12 декември 2006 година за правото на отдаване под наем и в заем, както и за някои права, свързани с авторското право в областта на интелектуалната собственост, трябва да се тълкуват в смисъл, че инсталирането на борда на превозно средство на озвучителна уредба и евентуално на софтуер, който позволява излъчването на музика като фон, не представлява публично разгласяване (съответно публично съобщаване) по смисъла на тези разпоредби.
- 3) Член 8, параграф 2 от Директива 2006/115 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, както е тълкувана от националните съдилища, която установява оборима презумпция за публично разгласяване на музикални произведения, основана на наличието на озвучителни уредби в превозни средства.

Подписи